

Zevende nieuwsbrief van Nicole:

Om even met mijn eigen vraag van de laatste nieuwsbrief te beginnen:

De oestersoep van Ric was heerlijk.

Dus ik kan concluderen dat mijn eerste ervaring met oesters positief is.

Als toetje had hij het *Dragonfruit* gebruikt, dat we eerder die dag in de *Hong Kong Market* hadden gekocht.

Het witte, heel sappige vruchtvlees was erg lekker in combinatie met het ijs dat Ric erbij geserveerd had.

De hagelslag, die wij voor Ric en Darron hadden meegebracht uit Nederland maakte het af.

Intussen hebben we weer de nodige activiteiten ondernomen sinds mijn laatste nieuwsbrief.

Allereerst hebben we ons bord met *Bywater* afgehaald, gemaakt door *Simon*, een lokale kunstenaar.

Helaas was hij op dat moment zelf niet aanwezig.

Het bord pronkt momenteel in onze woonkamer.

Het is een vrolijk, kleurrijk stukje *art* geworden.

We zijn inmiddels al een paar keren op woensdagmiddag/avond gaan luisteren naar bands die dan spelen op *Lafayette Square* (concertreeks heet 'Wednesday at the Square').

Deze reeks concerten vindt plaats gedurende 12 weken.

Het is dan uitgesproken gezellig in het park.

Je ziet er mensen die op hun paasbest na het werk een paar uurtjes komen genieten van de muziek, je ziet gezinnen met kinderen, je ziet het ietwat oudere publiek, je ziet jonge mensen en je ziet dan ook 2 Nederlanders die elke week genieten van het gebeuren, waarvan de man veel tijd besteed aan het maken van de mooiste foto's, maar zich hierin soms zo verliest, dat zijn vrouw af en toe de opmerking maakt dat een beetje minder ook goed is.

Elke week spelen er 2 bands.

Meestal is het een heerlijk feestje.

Soms vind ik de muziek minder leuk, maar dan maakt de sfeer veel goed.

Er staan stands waar je drinken kunt krijgen, kramen waar restaurants van New Orleans hun gerechten verkopen, kraampjes met sieraden en foto's enz.
Kortom, het bezoeken waard, zeker ook omdat het gratis concerten zijn.

We hebben ook wat *Indian Culture* gesnoven.

We zijn naar het *Backstreetmuseum* geweest, waar alles te vinden is wat ook maar enigszins te maken heeft met de kleurrijke cultuur van de *Mardi Gras Indians*.

In het kader van een beetje onderlegd in zo'n museum rond te lopen, had ik van te voren de informatie op internet gelezen.

Het beloofde heel wat.

Tussen de buien door en met een semi-platte band die ik onderweg steeds moest oppompen om weer een stukje verder te komen, fietsten we naar het museum.

Dit bleek een woonhuis te zijn waarvan de kamers en hal *proppevol* gestouwd waren met alle informatie rondom de traditie.

Ik kan niet zeggen dat het niet interessant was, maar het was allemaal toch wel wat chaotisch, wat een beetje afbreuk deed aan de ongetwijfeld waardevolle informatie.

Er was, volgens de website, ook een *museumshop*.

Ik kwam er na enig zoeken achter dat dit een rekje was waar wat verschoten t-shirts, petten en cd's op lagen.

Maar hoe chaotisch de kamertjes ook waren ingericht, de grootste ruimte van het huisje was helemaal gevuld met de prachtigste *Indian* kostuums. Tijd voor een selfie, vond ik.

En dan de tourgids:
Naderhand bleek hij niet de officiële gids te zijn, maar een vervanger.

Waarschijnlijk heeft dat ermee te maken dat hij tegenover mensen die vragen hadden ronduit onbeleefd was en het hem volledig aan motivatie ontbrak.

Als iemand hem een vraag stelde, bleef hij gewoon met de rug naar die persoon staan en murmelde dan, ik denk, een reactie op de vraag.

Gelukkig was het niet druk.

Toen we met hem alleen waren begon hij te klagen dat hij pijn aan zijn voeten had, waardoor hij moeite had met lopen en ook nog eens pijn in zijn kuiten kreeg.

Meelevend hebben we hem aangehoord (vol medelijden knikken, erkennen hoe vervelend dit moest zijn enz).

Misschien dat het daardoor kwam dat zijn houding naar ons een stuk positiever was, toen we hem vroegen om wat informatie rondom *Super Sunday* op 20 maart, wanneer alle *Indians* de straat op komen en waar we heeeeel graag naar toe wilden.

Het bezoek aan dit museum en de informatie die we hier kregen was dus wel een prima opstapje naar die *Super Sunday*.

De *Mardi Gras Indians* zijn, naast de muziek, een van de redenen van Boi's liefde voor de stad.

Boi maakt jaarlijks een kalender van zijn mooiste *MG Indian* foto's.

Onder elke mail die jullie van hem krijgen staat een verwijzing naar deze kalenders (via een link), die hij op zijn website heeft staan.

Velen van jullie zullen hier wel al eens naar gekeken hebben, mocht dat niet het geval zijn, het is echt de moeite waard.

Op 6 april neemt Boi deel aan een workshop bij fotograaf Zack Smith.

Deze fotograaf heeft inmiddels Boi's *MG Indian* foto's gezien en vindt ze zo mooi dat hij samen met Boi wil kijken op welke manier de foto's bij de *Indians* terecht kunnen komen, om zo ook een bijdrage te kunnen leveren aan het verspreiden en bewaren van het cultuurgood.

Ik bedoel maar!!!!

Boi zal jullie waarschijnlijk zelf na 6 april wel op de hoogte brengen van eventuele ontwikkelingen.

We hebben tijdens *Jazzfest* wel eens vaker de *MD Indians* gezien, en ook regelmatig tijdens optredens.

Maar wat we tijdens *Super Sunday* te zien kregen sloeg alles.

Het was vreselijk druk en het werd alleen maar drukker.

De lokale bevolking had zich strategisch op tientallen plekken opgesteld met hun grillen en BBQ's met de bedoeling worsten enz. te verkopen en ze liepen rond met koelbakken met drinken.

Wat nu precies de bedoeling was, dus hoe laat de Parade van de *Indians* zou starten wist volgens mij niemand en ook was voor ons niet duidelijk waar ze precies bij elkaar zouden komen.

We hadden een paar keren het geluk *Indians* te zien die op weg waren naar waarschijnlijk de verzamelplek.

Ook hebben we gezien hoe iemand zich voor zijn woning in het kostuum hees en daarna bereidwillig poseerde voor de fotografen.

We renden dus eigenlijk van hot naar her, zonder duidelijk plan, moet ik eerlijk zeggen.

Ons doel was: *Indians* zien en fotograferen en hoe, dat maakte niet uit, op het moment dat we van ver bonte veren zagen, waren we weg.

Op een gegeven ogenblik zag ik iemand waarvan ik dacht, '*heyyy dat kon Dr. John wel eens zijn*'.

(Dr. John is een al op leeftijd zijnde, zeer charismatische en op handen gedragen muzikant van New Orleans, die met vele groten der aarde heeft gespeeld en die we regelmatig ook in Europa hebben zien spelen.

Hij heeft zich altijd erg ingezet voor behoud van de *Indian Culture* in New Orleans Boi heeft alle cd's (stuk of 40) en is, kan ik rustig stellen, idolaat van deze muzikant).

Dus ik had het vage idee dat we Dr. John nu in het wild zagen.

Ik keek naar Boi, wiens kwartje ook gevallen was en die ik een meter hoog zag springen, al roepend, dat is Dr. John!!!!!!!!!!!!!!

Ik zag hem grijpen naar zijn camera en als een echte *papparazzi* foto's schieten van de muzikant. (Kwaliteitsblad *Prive* zou trots op hem geweest zijn).

Dr. John leek het geen probleem te vinden, gezien zijn brede lach op Boi's foto's.

Na even wat gegeten te hebben werd duidelijk dat de parade van *Indians* aan de gang was en ook waar ze vandaan moesten komen.

We zijn toen de drukte een beetje ontvlucht door zelf richting parade te lopen.

Hier had Boi meer mogelijkheden voor het maken van foto's, en ik ook.

Want ik maak ook graag kiekjes (zo noem ik ze maar, omdat ze niet te vergelijken zijn met de foto's die Boi maakt).

Om de *Indians* zo te zien rondlopen was fantastisch.

De een was nog mooier dan de andere.

Het was een dag met een gouden randje voor ons.

Niet raar als je bedenkt dat Boi maar liefst 700(!) foto's gemaakt heeft deze middag.

Frenchmen street is een straat waar we graag komen.
 Een straat met clubs/bars die elke dag live muziek hebben.
 Ook de CDzaak '*Louisiana Music Factory*' is gehuisvest op deze straat.
 Op zaterdagen en tijdens de periode van *Jazzfest* heeft deze CDzaak *instore* concerten.
 Dan promoten bands hun cd's en spelen dan een klein uur.
 Laatst speelde er een muzikant, die bleek te wonen in de *Bywater*.
 Op zijn vraag wie er ook in *Bywater* woonde, antwoordde ik natuurlijk bevestigend, al zei ik er wel bij dat het voor 6 maanden was.
 Op een gegeven moment gaf de muzikant uitleg over een gitaar die hij zelf gemaakt had van hout van zijn huis.
 Om meteen tegen mij te zeggen: '*You know what I mean, you live in the Bywater*'.
YES I DO!!
 Naderhand hebben we een cd gekocht van deze muzikant, wij inwoners van de *Bywater* mogen elkaar best een beetje steunen, vind ik.

Eigenlijk is het teveel om op te noemen wat we allemaal gedaan hebben.
 Al wil ik de *China Lights* wel nog noemen.
 Gedurende 3 maanden staan in het *City Park* lichtgevende objecten.
 Dieren, bloemen, zelfs een molen met tulpen, de Chinese dierenriem enz. Alles staat als de mees-
 te prachtige lichtgevende structuren opgesteld.

We zijn hier op een avond met Ric en Darron naar toe geweest en ondanks dat het een uitdaging is om dit te fotograferen, is Boi erin geslaagd een aantal hele mooie foto's te maken.

Als ik nu dieper wil ingaan op alles wat we verder nog gedaan hebben, wordt deze nieuwsbrief veel en veel te lang.

Want dan moet ik het hebben over de prachtige begraafplaatsen die we bezocht hebben, meer op Boi's initiatief omdat hij hier graag foto's wilde maken, dan moet ik het hebben over *St. Patrick's Day*, over onze bezoeken aan de clubs *d.b.a* en *Spotted Cat* op *Frenchmen Street*, over onze lunch met de Nederlandse Consul, die ons in 2005 (*Katrina*) weg gehaald heeft uit New Orleans en met wie we nog steeds contact hebben, over de *Home Tour* die we gedaan hebben, waarbij enkele inwoners hun huis openstellen voor belangstellenden, over de *popcorn shop* waar ze wel 100 soorten popcorn hebben,

...over *Dirty Coast* waar ze de leukste t-shirts hebben, over een heerlijke cocktail waaraan ik verslaafd dreig te raken: *Amaretto Sour*, over de *Gay Easter Parade* op Paas Zondag, over hoe blij we zijn met Ric en Darron die we zien als echte vrienden en waar we veel om zijn gaan geven, over de leuke restaurantjes waar we regelmatig eten, over de eerste keer dat we de krekels gehoord hebben, die we normaal al horen als we in april aankomen in plaats van in januari, de reuze opossum die we over de straat zagen wandelen en die ik Erik gedoopt heb, over de mensen die we ontmoeten en over de tweede superlieve kaart die we gekregen hebben van Katja, Boy, Tycho en Yoram!

Het zou wat veel worden.

Het kan zijn dat ik hier in een latere nieuwsbrief wel nog op terug kom.

Eventuele vragen zijn natuurlijk welkom en zal ik ook proberen te beantwoorden.

Maar neem van mij aan dat we hier genieten en ons geen minuut vervelen.

Ik kan me voorstellen dat langzaam hier en daar de vraag rijst: is er dan niets aan New Orleans dat je minder leuk vindt?

Jawel, kakkerlakken en de veel dikkere (en ook snellere) spinnen dan ik gewend ben.

Maar alles valt in het niet bij de hekel die ik heb aan *Bourbon Street*.

Deze straat spreekt bij veel mensen tot de verbeelding, zoals Boi ook al kort aanhaalt in zijn nieuwsbrief.

Als men iets hoort over New Orleans, is dat vaak in één adem met *Bourbon Street*.

Zo werkte dat bij mij ook, voordat ik ooit voet had gezet op New Orleans' bodem.

Ik had in mijn gedachten een levendige, sfeervolle straat met balkons met romantische *hanging baskets* aan de relingen, intieme barretjes met leuke bandjes, afgewisseld met aparte, gezellige winkeltjes.

Ik zag het als HET middelpunt van New Orleans.

Ik zag op foto's wel eens wat massale toestanden, maar dat was dan tijdens *Mardi Gras* of zo. Toen ik in 1999 voor het eerst met Boi naar New Orleans ging (voor Boi was het de tweede keer), vond ik het dan ook helemaal geweldig dat we, ondanks dat we doodmoe waren van de vliegreis, toch meteen even een bezoekje gingen brengen aan *Bourbon Street*.

Om in de sfeer te komen, zal ik maar zeggen.

Nou, in de sfeer kwam ik! Het was inderdaad overweldigend, maar de euforie die ik voelde, verdween al na een halve minuut.

Ik had een *instant* hekel aan de straat en het liefst had ik rechtsomkeer gemaakt richting vliegveld, terwijl Boi liep te glunderen, hij was weer thuis.

Ik liep me te verbijten en dacht: *moet ik het hier 3 weken volhouden?? Dat gaat me niet lukken!!!*

Boi was op dat moment nog niet helemaal op de hoogte van mijn gedachtengang.

Hij wist dat New Orleans niet *Bourbon Street* was, en had zich bedacht hier even doorheen te lopen, dan hadden we dat gehad voor de rest van onze vakantie, maar was even vergeten mij dit ook te vertellen.

Dus daar liep ik, met de ziel onder mijn arm.

Bourbon Street is een straat die je al op afstand ruikt.

Eigenlijk vermijden we deze straat vooral, maar soms **moeten** we 'm even oversteken om ergens te komen.

Maar voordat je hier werkelijk aankomt hebben je zintuigen het al geregistreerd.

Zoals gezegd je ruikt de schrale bierlucht die er hangt, het is zo'n penetrante geur dat je de lucht bijna moet kapotbijten.

Je hoort het lallen en schreeuwen van de weekendbezoekers, alleen toeristen, want *locals* komen er al lang niet meer.

En even later krijg je er gratis ook het beeld bij.

Zatte toeristen, volgehangen met *beads*, of het nu *Mardi Gras* is of niet, die eens flink de bloemetjes buiten zetten, en die in kuddes met hun bekers bier over straat lopen, of eigenlijk meer zwalpen. En dat zie je niet alleen 's avonds maar gedurende de hele dag.

Ik vraag me ook altijd af hoe zo'n mensen dan denken.

Je bent een gast in een stad en ik vind dat je je als gast fatsoenlijk en netjes behoort te gedragen. Wat je ziet gebeuren is dat *Bourbon Street*, zeker gedurende de weekenden, gewoon gezien wordt als eigendom van toeristen waar je mee kan doen wat je wilt en waar zeker niet verwacht wordt dat je je gedraagt.

Want eerlijk is eerlijk, de stad verdient er wel aan.

Dus wat je naast het publiek ziet, zijn uiteraard cafés, die elkaar allemaal proberen te overstemmen door zo hard mogelijk muziek te draaien of door bands die dit op een bepaald moment gaan overnemen.

De idyllische winkeltjes in mijn verbeelding zijn met tl-verlichte souvenirshops met allemaal exact dezelfde *krempel made in China*, waar ook nog eens hele harde muziek te horen is.

En dan daar waar nog plek is zie je bars waar je topless bediend wordt, en zaken waar het wat verder gaat dan topless bediend worden.

De balkons zijn er wel, en de *hanging baskets* ook.

Maar deze balkons zijn van hotels, en worden bevolkt door dezelfde toeristen die nu, in plaats van over straat te lopen, over de relingen hangen te roepen en te schreeuwen.

Na het weekend wordt het straatbeeld vooral bepaald door vuilniswagens en vegende mensen die de straat weer een beetje toonbaar proberen te maken, vergezeld door de geur van alcohol en riool.

Maar eerlijk is eerlijk, zolang *Bourbon Street* door dit soort toeristen gezien wordt als epicentrum van New Orleans, heeft de rest van de stad er minder last van.

Hoewel er hier en daar wat geluiden te horen zijn dat ook onze geliefde *Frenchmen Street* langzaam besmet raakt met het wangedrag van toeristen.

Maar hierover meer in de nieuwsbrief van Boi.

Dit allemaal schrijvende zitten onze eerste 3 maanden erop, blijkbaar tellen veel mensen met ons mee, want we krijgen veel opmerkingen in de trant van: jullie zijn op de helft, de eerste drie maanden zitten erop enz.

Maar Boi en ik proberen het te bekijken als: we hebben nog 3 maanden (glas half vol en niet half leeg en dat soort clichés

April wordt een maand met veel festivals en concerten.

Een heerlijk vooruitzicht!

Tot de volgende keer!

Groetjes, Nicole

Je ontvangt deze nieuwsbrief omdat je je hebt opgegeven bij nola16bingelder@gmail.com.

Aan- of afmelden kan door een berichtje te sturen naar dit adres met het woord "aanmelden" of "afmelden".

Doorsturen van dit bericht mag, maar we hebben wel moeite met sociale media. Het hoeft niet op Facebook te staan dat wij zo lang van huis zijn. We zouden het fijn vinden als je dat respecteert.

Teruglezen kan ook. Klik op het onderstaande nummer om een oudere nieuwsbrief te lezen:

14b (Boi)	14 (Boi)	13 (Boi)	12 (Nicole)	11 (Nicole)	10b (Boi)	10 (Boi)
09 (Nicole)	08 (Boi)	07 (Nicole)	06 (Boi)	05 (Boi)	04 (Nicole)	03 (Boi)
02 (Nicole)	01 (Boi)					